

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De daemone, quem Albertus Scodehart ioculariter eiecit, cap. 11.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

sus, in agrum cucurrit, vbi canem mortuum inueniēs, carnes eius foetentes avidissimè comedere cœpit: & quia in carnibus peccauit, in carnibus punitus est. Quid de eo postea actum sit, ignoro. Hæc duo miracula mihi narrauit magister Ioannes Decanus Aquēsis, asserens sibi illa veraciter recitata. Audiant hæc monachi, & obediant, neque inconditam abstinentiã charitati præponant. Aliud adhuc referam exēplum, per quod cognosces quàm bona sit virtus charitatis, quàm periculosum vitium inobedientiã.

CAPVT X.

Nobilem quandam feminam in Saxonia diabolus obsidens, durissimè vexauit: quam dum pro remedio sanitatis ad diuersa sanctorum limina ministeriales eius duxissent; die quadam sacerdos quidam superueniens, forma quidem despectus, sed gratia Dei præditus, vexationi illius compassus est: ex multa enim charitate Dominum exorãs, dæmonium eiecit, feminam sanitati restituens: cui dedit in mandatis, vt per 30. dies in eodem loco manens, quotidie communicaret, & singulas horas canonicas prædictorum dierum peraudiret. Quod cū fecisset nouem diebus, nihil mali sui deinceps suspicantes, abduxerūt eam. In via turbine maximo impulsã atque dejectã, sic totaliter contracta est a diabolo, vt omnia eius membra, humanis visceribus similia apparerent. **A-** **POLLONIVS:** Quæ fuit causa pœnæ tam crudelis? **CÆ-** **SARIVS:** Inobedientia. Simile habes in dialogo sancti Gregorij, de quodam clerico obsesso, & à sancto Benedicto liberato: cui cū præcepisset, ne vnquã ad sacros ordines accederet, & ille post multos annos transgressor existeret, mox eum diabolus inuasit, tam diu vexans, donec spiritum exhalaret.

*Greg. l. 2
dial. c. 16*

CAPVT XI.

Abbas de Nuinburg, quæ est Abbatia ditiss. *De Cha-*
ma nigri ordinis in Saxonia, nuper per nos *ritate &*
transiens, retulit nobis miraculum de curatio- *cõpassio-*
ne cuiusdam obsessæ iocūdissimum. Est, inquit, apud *ne frater*
nos miles quidã religiosus, Albertus nomine, cogno- *na.*
mento

mentó Scothart: hic ante conuersionem in armis e-
 rat tam strenuus, in militia tam nominatus, vt penè
 omnes nobiles terræ nostræ certatim ei sua munuscu-
 la, dextrarios videlicet & vestimenta pretiosa, dirige-
 rent, quatenus illum sibi associarent. Die quadam, dū
 quædam puella duodecim annorum, cuiusdam mili-
 tis filia, in quadam sedens ecclesia, a religiosis exorci-
 zaretur, in risum resoluta clamauit: Ecce amicus
 meus venit, ecce amicus meus venit. Requirentibus il-
 lis, de quo diceret? respondit illa: Bene videbitis eum.
 Dicebat enim de prædicto milite, qui eadem hora sa-
 tis remotus erat ab ecclesia, qui quanto plus propin-
 quauit, tanto plus illa exultauit. Qui cum ecclesiam
 intraret, illa ei assurgens, & manibus plaudens, saluta-
 uit eum, dicens: Ecce iste est amicus meus, cedit, cedi-
 te, sinite illum appropinquare. Erat enim indutus ve-
 stibus purpureis atq; * cultellatis. Qui cum accessis-
 set ad eam, & dixisset: Sum ego amicus tuus? Respon-
 dit per os puellæ diabolus: Etiam amicus meus opti-
 mus, omne enim voluntatem meam facis. De quo ver-
 bo miles satis turbatus est, licet dissimularet, subridens
 tamen sic ait: Tu dæmō stultus es & fatuus: si prudens
 esses, nobiscum ad torneamenta pergeres, in quibus
 homines capiuntur & occiduntur. Vt quid sine causa
 vexas puellam hanc innocuam, quæ non peccauit: Di-
 cente diabolo: Si vis vt tecum pergam, sine vt intrē in
 corpus tuum: Respondit miles: Certè non intrabis in
 me. Et diabolus: Cōcede vt sedeam in sella tua. Quod
 cū negasset, petiuit locū in aliqua parte equi vel fre-
 ni, quæ omnia negata sunt ei. Ad quem rursum diabo-
 lus: Nō possum pedes currere, si vis vt tecum vadā, ali-
 quem mihi saltem locū concedas circa te. Miles verò
 puellæ compassus, ait dæmoni: Si illam volueris dese-
 rere, cōcedam tibi vnā lingulam pallij mei, tali cō-
 ditione, vt in nullo me lædas, & tã diu mihi adhæreas,
 quamdiu torneamenta quæro: quādo tibi præcepero,
 bona tua voluntate, sine contradictione recedes. Et
 iurauit ei diabolus, dicens: Non te lædam, sed promo-
 uebo. Exiēnsque de puella, lingulæ pallij eius insiliit,
 mira-

* foris
 sentula-
 sis.

mirabili motu se prodens. Ab illa hora tantum gloria in torneamentis militi accessit, vt quos lancea de-
jicere vellet, dejiceret: quos capere, caperet; cum eun-
te, ibat; & cum loquente, loquebatur. Quando proli-
xius in ecclesia orabat, dicebat: Modò murmuras ni-
mis. Quando aqua benedicta se aspersit, iterum aie-
bat; Vide ne me tãgas. Cui miles; si vna gutta te tetige-
rit, non mihi placebit. Tempore illo, quo crux prædi-
cabatur, cum miles intraret ecclesiã gratia signatio-
nis, diabolus eum retrahere nisus est, dicens: Quid hîc
agis? Respondit miles: Deo propono seruire, & tibi re-
nunciare: recede ergo à me. Hęc dicente milite, respõ-
dit satan: Quid tibi in me displicuit? nunquam te læ-
si, sed ditaui, per me gloriosus factus es nimis: attamẽ
tecum manere, nisi consentias, non potero, quia hoc
tibi promisi & iuraui, dum puellam relinquerem,
quia te in nullo læderẽ, sed semper promouerẽ. Tunc
dixit miles: Ecce crucem iam suscipio, & vt ilico, nun-
quã reuersurus, recedas à me, in nomine crucifixi te
adiuro. Et reliquit eum diabolus. Qui mox cruce sig-
natus mare transijt, vbi duobus annis Christo militas,
reuersus, hospitale magnum atque ditissimum pere-
grinis & pauperibus ædificauit: habebat enim annua-
tim plus quàm trecentas libras argenti in redditibus,
teste præfato Abbate. In quo hospitali vsque hodie
cum vxore sua in habitu religioso membris Christi
seruit, religiosorum omnium, maximè ordinis nostri,
susceptor deuotus; quibus in ioco dicere solet: Vos
domini Abbates, & vos monachi, non estis sancti; nos
milites, torneamentis operam dantes, sancti sumus;
quia dæmones nobis obediunt, & absque vlla læsione
nos sequuntur, illosque ab hominibus ejcimus. APOL-
LONIVS: Nesciui dæmones sic ioculariter ejci posse.
CÆSAR. Non iocus, sed virtus compassionis illũ eie-
cit. Quantum apud Deum possit charitas, atque fra-
terna compassio, subiecto declaratur miraculo.

CAPVÆ